

A következő hetet a lakás teljes átfésülésével töltöttem. Kiselejteztam a konyhai felszerelésünket. A rengeteg poharat és bögrét és tányért és evőeszközt az ésszerűség határára szorítottam. Az edényeket is. Kiválogattam a robotgépeket, amiket csak kezdetben használtunk, de évek óta nem kerültek már elő. Mint például a szeletelőgép vagy a gyümölcscentrifuga. Aztán kidobtam a turmixot is, amiben egy évben legfeljebb háromszor csináltak turmixot a kölykök. (De sosem mosták el, ott hagyták a mosogatóban.) És a tézstadagasztót. Még a gyerekek játékait is átválogattam. A videójátékokat is eltüntettem, és a szobájukból a tévét. Ha már tévézünk, tévézzünk együtt a nappaliban! Ahogy igazi családhoz illik! De végül kidobtam onnan is a tévét a házimozirendszerrel együtt. Majd kártyázunk, társasjátékozunk, mesét, történeteket mondunk, beszélgetünk!

Tünde nem várta meg, míg teljesen végzek az ésszerűsítéssel. Fogta a gyerekeket és lelépett. Hazament az anyjához, telefonon közölte, hogy

addig marad ott, míg el nem adjuk a házat, s a részéből lakást nem tud venni.

Még mindig tartott a gazdasági válság, nem találtam semmilyen munkát. Az ingatlanárak is a béka segge alatt voltak, a házat erősen nyomott áron tudtuk csak eladni. Azt akartam, hogy a gyerekek rendes helyen lakjanak, így az én részem kevésnek bizonyult egy saját lakásra. Elsétáltam egykori házinéninkhez, és kivettem a régi kéglinket. Most egy laticel van benne pokróccal, párnával, a konyhában az ócska gáz-tűzhely, falikút, rozzant, imbolygó asztal két székkal. És... egy kotyogó kávéfőző! Azt kidobtam.

Elváltunk, Tünde hozzámment egykori kollégiumi szobatársamhoz. A gyerekekkel hetente kétszer találkozom. Van egy kis kiadóm. Művelődéstörténet, irodalomtudomány, történelem, vallástudomány, filozófia... ilyesmik. És középkori szépirodalom. Kevesebbet hoz, mint amikor alkalmazott voltam. De úgy néz ki, talpon marad. Néha írok is.

Minden oké.

BODA MAGDOLNA

mert tiltottad...

*mert tiltottad, dacból marékszám
tömtem magamba a gyümölcsöt,
fanyar zöld barackot,
magostól az éretlen szilvát,
mindent bírtam,
de mindent emésztetlenül;
hajamat gyermekláncfűvel copfoztam,
fűjtam pityangbibét,
árokszéli mezítlábas nimfa,
cingár lábamszárán csalán nyoma,
plüssszívemen szögecses bakancs,
azt mondtad, soha semminek nincs vége,
maradnak a szálak örök elvarratlan,
ezek itt már új pitypangok,
csak én a régi, nagy gyerek,
magamba nőttem kivehetetlenül,
mint cserépbe szorult növény;
a napok úgy úsznak el
előre felskiccelt életemmel,
mint folyón az uszadékfák,
ma is mosolygok tiltó szavaidon,
pedig már minden arcizmom fáj.*

Álom

*Láttam magamat halva
pipacsföldön,
a pirosban sápadtabbnak
tűntem,
és halottabbnak is,
de el ne hidd, hogy ez a kép
szomorú vagy gyászos,
az egész rét táncolt.
Fodrozó szirmokban
csapódott ki az élet:
zöldbe oldódó piros.
És nem törölhető le
csak úgy,
egy papír zsebkendővel.*

*Legközelebb
sárga kikericsék közé
álmodom a halált,
hogy jobb színben tűnjek,
addig meg
csak birkózom
a szürkeséggel.*